ОСОБЛИВА ФОРМА ЖОРСТОКОСТІ

У дорослих — дорослі ігри. У такі полюбляли гратися Майк та Ві. Це була їхня найулюбленіша забавка. Ві вдавала, що фліртує з іншим. А Майк прикидався ревнивцем. Це було божевілля. Але їм це подобалося. А потім Ві сказала, що покохала іншого, і надіслала запрошення на весілля. Та для Майка це був тільки початок. Початок нової гри. Ві не може кохати іншого. Ві не буде кохати іншого. Бо вона належить йому. Вона — його іграшка, з якою він бавитиметься до останнього подиху. Або її, або свого.

Пекучий та моторошний. Найкращий трилер, який я читав.

The New York Times

Одна з найтривожніших історій.

Ґіліян Флінн

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6832-6

9 786171 268326

АРАМІНТА ГОЛЛ

ОСОБЛИВА ФОРМА ЖОРСТОКОСТІ

ОСОБЛИВА ФОРМА ЖОРСТОКОСТІ

ARAMINTA HALL

OUR KIND OF CRUELTY

A Novel

АРАМІНТА ГОЛЛ

ОСОБЛИВА ФОРМА ЖОРСТОКОСТІ

Роман

ХАРКІВ
2019
КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
Г60

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Hall A. Our Kind of Cruelty : a novel / Araminta Hall. —
London : Century, 2018. — 368 p.

Переклад з англійської *Дарини Березіної*

Обережно! Ненормативна лексика

Дизайнер обкладинки *Аліна Бєлякова*

© Araminta Hall, 2018
© Pexels.com / 1649761, обкладинка, 2019
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

ISBN 978-617-12-6832-6
ISBN 978-1-780-89824-7 (англ.)

Джеймі, Оскарові, Вайолет і Едіт — як завжди

Іноді ми надто вже наполегливо намагаємося з'ясувати правду. Часом не варто навіть намагатися підняти її серпанок. Авжеж, ця книга — про кохання.

Море, море. Айріс Мердок

I

Правила Жадання були прості. Ми з Ві йшли до нічного клубу в заздалегідь обумовленій місцині десь подалі від нашого будинку. Вирушали ми туди разом, але заходили поодинці. Підходили до бару й сідали на відстані — настільки далеко одне від одного, щоб скидалося, наче ми не разом, але водночас достатньо близько для того, щоб я постійно тримав її на оці. Потім ми чекали. Пантрувати доводилося зазвичай недовго — але хіба ж могло бути інакше, якщо Ві сяяла немов зоря? Якийсь неборака підступався до неї і пропонував пригостити чи запрошував її потанцювати. Вона починала пускати йому бісики. А я чекав, прикипівши до неї очима, ладний щомиті зірватися з місця. У нас був умовний сигнал: щойно вона зводила руку й смикала за срібного орла — підвіску, яку завше носила на шиї, — я мав діяти.

Я проштовхувався крізь натовп відвідувачів, що юрмилися в пульсуючій темряві залу, брав за барки того нетягу, котрий зазіхнув був на неї, і питав, з якого це доброго дива він чіпляється до моєї дівчини. А оскільки вигляд у мене нівроку — я високий і ставний, бо Ві подобається, коли я відвідую «качалку» і починаю кожен день із пробіжки, — нещасливець завше відступав, затуляючи руками обличчя, із боязким і перепудженим виглядом. Іноді ми негайно починали цілуватись. А бувало й таке, що втікали до туалету, кохалися там просто в кабінці, й Ві скрикувала так, що почув би будь-хто. Іноді, втім, нам ставало терплячки дістатися додому. Хай там як, але наші цілунки завжди смакували «Південною насолодою»[1] — улюбленим напоєм Ві.

---

[1] «Південна насолода» (Southern Comfort) — популярний лікер, створений у 1874 році в Новому Орлеані. Поєднує смаки бурбону, ванілі, помаранчі, кориці, вишні й меду. (*Тут і далі приміт. пер.*)

Саме Ві подарувала нашій грі цю назву; це сталось якось темної холодної ночі, коли патьоки зливи на шибах здавались аж масними. Ві була в чорній футболці. Тканина на доторк нагадувала оксамит. Це вбрання підкреслювало її округлі перса й підказувало, що на ній нема бюстгальтера. Моє тіло негайно відреагувало на це — як завше. Вона розсміялася, коли я звівся й поклав її долоню на свої гарячі груди.

— Оце й усе, що кожен із нас робить у цьому житті, Майкі. Кожен із нас, усі без винятку. Всі чогось жадають.

Еге ж, саме Жадання завжди було невід'ємною частиною Ві.

* * *

Якась частина мене не хоче все це записувати, але мій адвокат наполягає, що я мушу так зробити, — йому, мовляв, це треба, аби скласти чітку картину. За його словами, в моїй історії є дещо, чого він ніяк не може збагнути до пуття. Також, на його думку, це буде корисно й для мене самого, — так, мовляв, я краще усвідомлю ситуацію. Думаю, він просто бовдур. Але мені все одно нема чим зайнятися, поки я сиджу в цій Богом забутій камері, а за компанію мені править лишень Товстун Террі — чувак із шиєю завтовшки зі стегно нормальної людини. Цілими днями я слухаю, як він дере горобця на світлини якихось «зірок», яких я навіть не впізнаю.

— Що, й досі в мовчанку граєшся? Не до шмиги тобі мої жартики? — питає він чи не щоранку, коли я мовчки лежу на в'язничній койці. Йому аж язик свербить од слів, кожне з яких — бомба, що не вибухнула. Проте я не відповідаю, і він не зважується далі мене під'юджувати, бо тут, якщо ти когось убив, усі дивляться на тебе з якоюсь мимовільною повагою.

* * *

Важко повірити, що не минуло ще й року, відколи я повернувся з Америки. Скидається радше, що звідтоді промайну-

ло ціле життя чи то навіть два життя. Але насправді я приїхав додому наприкінці травня, а зараз, коли пишу ці рядки, сидячи у своїй крихітній темній цюпі, — грудень.

Грудень може бути теплим і сповненим усіляких приємних речей, але нинішнього року він видався зимним і похмурим. Надворі все ніяк не розгодиниться, над містом висить мряка. У газетах пишуть, що Лондон оповив такий смог, наче мільйон душ небіжчиків повернулися з вікторіанських часів і клубочаться над Темзою. Але насправді всім нам відомо, що йдеться про мільярди крихітних хімічних частинок, які забруднюють повітря й наші тіла, змінюючи та спотворюючи саму нашу сутність.

Думаю, увесь шарварок розпочався саме з Америки. Ми з Ві просто не мали бути окремо одне від одного — але, попри це, спокусилися перспективою отримати грубі гроші за короткий час. Пам'ятаю, як вона заохочувала мене їхати, як повторювала: в Лондоні мені знадобиться аж п'ять років, щоб заробити стільки ж, скільки в Нью-Йорку отримаю за два. Певна річ, Ві мала слушність, але зараз я не впевнений, чи та грошва й справді цього вартувала. Мені здається, ніби за ці роки ми втратили якусь часточку себе. Наче зморилися настільки, що стали несправжніми.

Але наш будинок справжній — може, саме в ньому й сенс? Від цього рівняння аж у голові паморочиться: два роки в пеклі дорівнюють будинку з чотирма спальнями у Клепгемі[1]. Звучить наче жарт. Ніби щось таке, за що жодна людина при розумі не зголоситься продати власну душу. Але факт лишається фактом — будинок є. Він чекатиме нас, не дорікаючи жодним словом. Він залишиться.

Дізнавшись, що повертаюся додому, я винайняв «мисливицю за нерухомістю» — завжди уявляв, як вона пантрує лондонськими вулицями з рушницею в руці та з кількома будин-

[1] Клепгем — район у південно-західному Лондоні.

ками, перекинутими через плече, а з їхніх ран і досі цебенить кров. Вона надсилала мені незліченні світлини й описи, а я, сидячи за письмовим столом у Нью-Йорку, гортав їх, аж допоки зображення починали розпливатися перед очима. Я зрозумів, що мені самому було байдужещо купувати, але водночас запити в мене були вельми конкретні, бо я знав — саме цього хотіла б Ві. Я переймався розташуванням і просторовою орієнтацією будівлі. Пам'ятав, що садок має виходити на південний схід і наполягав, аби двері будинку були розташовані посередині фасаду — Ві завжди вважала, що в таких маєтків вигляд значно приязніший.

Обабіч передпокою розташовані кімнати — кімнати, про існування яких я в дитинстві навіть не здогадувався, але які — Ві розповіла мені про це — мали особливі назви: вітальня й бібліотека. Втім, до шаф ще треба поставити книжки, а вітати нікого ні з чим не збираюся. Кухня-їдальня — так агентам з нерухомості подобається називати будь-яку велику кімнату з кухонним начинням — розташована уздовж усієї задньої частини будинку. Попередні власники розширили маєток на п'ять футів[1] у сад, встановили панорамне вікно й масивні двопільні двері, що відчиняються й зачиняються завиграшки, наче ти проводиш рукою під струменем води.

Підлога з підігрівом у цій кімнаті облаштована з йоркширського каменю, ним також вимощений сад, тож, коли двері відчиняються, можна вийти назовні, навіть не завваживши цього.

— Впускаємо зовнішнє досередини, — зауважив ріелтор Тобі — й у мене аж п'ястуки засвербіли від бажання заїздити йому в зуби. — Вони ще й фактично розширили метраж за рахунок саду, — додав той невідомо нащо, вказуючи на заглибину для багаття, на джакузі, на вбудований мангал і вишуканий декоративний фонтанчик. Ріелтору пощастило, що я тієї миті уявив, як усе це припаде до серця

[1] 5 футів — 1,5 метра.

Ві, бо інакше розвернувся б тут таки, пішов і більше не повертався.

І то було б помилкою, бо найдужче мені сподобалося нагорі. Я наказав зруйнувати всі міжкімнатні стіни, а потім звести їх наново, і в результаті у нас з'явилося те, що Тобі, поза всякими сумнівами, назвав би «панськими апартаментами», але насправді це просто велика спальня, гардеробна й розкішна ванна кімната. Я обрав шикарні матеріали для інтер'єру: шовк і оксамит, мармур і кварц — одне слово, усі найприємніші на доторк. На вікнах у мене важкі фіранки, а в усьому будинку встановлено «розумне» освітлення, тому залежно від потреб тут стає то темно й чуттєво, то світло та яскраво. У передній частині споруди є дві менші спальні, а на горищі ще одна спальня й суміжні туалет і ванна. Звідти можна піднятися на терасу на даху в задній частині маєтку. Ідеально пасуватиме для гостей, зауважив Тобі.

Також я ретельно подбав про меблювання. Елегантна суміш сучасного й старовинного — так, мабуть, ви б це охарактеризували. Сучасним було кухонне начиння та устаткування у ванній, і акустична система, й освітлення, й решта на кшталт того. Старовинними — всі інші штукенції.

Я перетворився на справдешнього знавця антикварних крамничок, тож знаю, про що кажу. А ще надибав таке собі поле в Сассексі, яке чотири чи п'ять разів на рік перетворюється на величезне торговище старожитностями. Люди зі Східної Європи приїжджають туди на здоровезних вантажівках, напханих речами з їхнього минулого, й регочуть над нами, ладними викласти сотні фунтів за непотріб, який у їхніх країнах просто спалили б. Із продавцями годиться торгуватись, але часто-густо в мене нема на це бажання, адже побачене надто захоплює. Є щось неймовірне в тому, що твоя долоня торкається до спинки стільця, намацує усі ці подряпини й розколини — і ти усвідомлюєш, що до тебе, напевне, таким самим жестом провела по цій спинці незліченна кількість чужих рук.

Востаннє я придбав там креденець, а коли притягнув його додому й відчинив, на внутрішньому боці дверцят виявилася незліченна кількість записаних олівцем телефонних номерів. «Марта 03201», «Коссі 98231» і ще, і ще, і ще... Це скидалося на якусь історію без початку, середини чи завершення. Така знахідка мене вразила — я вирішив, що номери записав, либонь, якийсь приватний детектив, і, хтозна, вони можуть виявитися навіть доказами у справі про вбивство. Спочатку я мав намір відшліфувати креденець і пофарбувати його у темно-сірий колір, але, побачивши ці номери, лишив усе як є: облущена зелена фарба й внутрішня шухляда, що застрягає, коли пробуєш її висунути. Невизначеність цих телефонів мене вабила. Мені подобалося вважати, що жоден із нас так ніколи й не дізнається, що насправді сталось із тими жінками чи з людиною, яка записала їхні номери. Але я не певен, чи сподобається креденець Ві. Можливо, вона вирішить стерти написи.

Колір стін також відповідає смакам Ві. Багато темно-синього, густо-сірого, навіть подекуди чорного — дизайнерка інтер'єрів запевнила мене, що тепер ці відтінки зовсім не вважають депресивними. Вона також переконала мене зробити зовнішню частину шафок у гардеробній блискучо-чорною, а внутрішній бік — насиченого яскраво-червоного кольору. За її словами, це виглядає просто розкішно, але я не певен, що вона має слушність, — бо, заходячи до кімнати, я бачу лишень шкіру й засохлу кров.

* * *

Чи не першим поштовим повідомленням, яке я отримав, відколи переїхав, виявилося запрошення на весілля Ві. Воно надійшло мені в конверті кремового кольору, що здався надміру важким. Адреса, до якої я ще не встиг призвичаїтися, була написана від руки файним атраментом. Та сама вправна рука почерком із закрутками вивела моє ім'я згори листівки —

щільної і м'якенької — виразними й промовистими чорними літерами. Я довго дивився на нього, так довго, що спромігся навіть уявити правицю, яка тримає ручку, побачити вишукані рухи. Біля «й» була ледь помітна плямка, але, якщо не зважати на неї, листівка справляла враження просто ідеальної. Я відніс запрошення до вітальні й поклав його на полицю над каміном, під свічадом у визолоченій рамі, за високими срібними ставниками. Я помітив, що пальці мої ледь-ледь тремтіли, і мені раптом стало жарко, хоча день видався не надто спекотний. Відтак я притиснув долоню до прохолодного мармуру коминця, зосередившись на вигадливих закрутках, що підтримували ідеально гладеньку полицю. Це нагадало мені, що чистий і бездоганний мармур — один із найжаданіших матеріалів, відомих людству, але водночас один із тих, що їх найважче здобути. «Що легко дістати, те й мати не варто», — якось сказала мені Ві, й зараз, коли стояв посеред вітальні, притискаючи долоню до мармуру, це змусило посміхнутися.

Я збагнув, що вона робить. Усе було гаразд.

Я написав Ві електронного листа з Нью-Йорка, повідомляючи, що повертаюся додому. Саме тоді вона відповіла, що виходить заміж. Це була перша кореспонденція, котрою ми обмінялися після Різдва, і її лист неприємно мене вразив. Я облишив спроби зв'язатися з нею в лютому, а новини повідомив їй наприкінці квітня. Це означало, що у неї було лишень два місяці, за які вона встигла когось зустріти і погодилася вийти за нього заміж.

«Я знаю, що це здивує тебе, — написала вона, — ... *але водночас я вважаю, що твоє мовчання впродовж цих кількох місяців означає: ти прийняв той факт, що між нами все скінчено, і прагнеш рухатися далі так само, як і я. Хтозна, може ти вже навіть це зробив! Так, я знаю, може здатися, ніби це рішення прийняте похапцем, але також я впевнена, що вчиняю правильно. Мені здається, що я маю попросити у тебе вибачення*

за свою реакцію на той випадок на Різдво. Може, ти просто раніше за мене збагнув, що між нами все завершено, і мені не слід було поводитися тоді так, як я повелася.... Можливо, варто було просто сісти й нормально з тобою поговорити. Я сподіваюся, ти радітимеш за мене, а ще маю надію, що ми зможемо зостатися друзями. Ти був і завжди залишатимешся особливою людиною для мене, і думка про те, що тебе не буде у моєму житті, просто нестерпна».

Кілька днів я почувався спантеличеним — наче десь поруч стався вибух і мене контузило. Аж відтак нарешті збагнув, наскільки банальною була моя реакція.

Адже попри все те кохання, яке вона, цілком очевидно, й досі до мене відчувала, у Ві, схоже, склалося враження, ніби я мріяв про завершення наших стосунків. Її легковажний тон був так не схожий на ту Ві, яку я добре знав, що на мить я замислився, чи не стала вона жертвою викрадення і чи цього електронного листа не написав хтось інший. Мав і значно вірогідніші пояснення: Ві була не при собі чи зумисно написала листа так, щоб передати мені приховане повідомлення. Варіантів два: чи то вона розум утратила через те, як я її засмутив на Різдво, а тому просто стрибнула в обійми першого-ліпшого бовдура, а чи, може, прагнула змусити мене заплатити за скоєне. Остання версія здавалася більше схожою на правду: адже йдеться про Ві, й вона достеменно хоче, щоб я розкаявся. Враження таке, наче рядки її листа просто розчинились — а за ними виявилися прихованими її справжні слова. Це була гра, наша улюблена гра. Стало очевидно, що ми починаємо новий, іще карколомніший раунд Жадання.

Я зачекав кілька днів, перш ніж відповідати на електронного листа Ві, й, пишучи відповідь, вельми обачно добирав слова. Вирішивши й собі дотримуватися її життєрадісного тону, написав, що дуже щасливий за неї і що ми, авжеж, залишимося друзями. Також я написав, що повідомлю свою

нову адресу, коли повернуся до Лондона, однак після того, як на килимок біля дверей упало запрошення, я зрозумів: щодо цього можна не переймatися. Бо це означало, що вона зателефонувала Елейн, а то вже саме собою було щось. Окрім того, цей факт свідчив, що вона лютиться, напевне, не так, як раніше. Незабаром я почав сприймати запрошення за те, чим воно насправді було, — за перший крок тернистим шляхом до вибачення, за перше па у танці, який опанували тільки ми з Ві. Мені навіть стало шкода цього Енґуса Меткафа — саме так звали нареченого, якщо вірити цьому сміховинному запрошенню.

МІСТЕР І МІСІС КОЛІН ВОЛТОН
ПРОСЯТЬ ВАС
ВШАНУВАТИ СВОЄЮ ПРИСУТНІСТЮ
ВЕСІЛЛЯ ЇХНЬОЇ ДОЧКИ
ВЕРІТІ
ТА
МІСТЕРА ЕНҐУСА МЕТКАФА.
ЦЕРЕМОНІЯ ПОЧНЕТЬСЯ
В КАПЛИЦІ СТІПЛ У САССЕКСІ
В СУБОТУ, 14 ВЕРЕСНЯ, О 15:00,
І ПРОДОВЖИТЬСЯ У МАЄТКУ СТІПЛ-ГАУС.

Іноді я прокидався — а це запрошення лежало поруч зі мною в ліжку, хоча не пам'ятав, коли його туди поклав. Якось воно виявилось у мене під щокою — і, відліпивши його від обличчя, я відчув його відбиток. У дзеркалі я побачив слова, що були наче затавровані на моїй шкірі. Я відчував їх кілька днів, а тоді надіслав матері Ві коротке повідомлення, в якому сповіщав, що я залюбки відвідаю весілля. В тому, що вона б залюбки мене там не бачила, я не сумнівався.

За минулі роки я провів чимало часу в компанії Коліна й Сьюз, і якоїсь миті мені навіть здалося, що вони почали

ставитися до мене, наче до рідного сина. Іноді на Різдво мені було важко позбутися відчуття, ніби ми з Ві — брат і сестра, які сидять разом із батьками за столом над тареллю з індичкою.

— Кумедна ми пара, — зауважила якось Ві. — У тебе нема батьків, а в мене ні братів, ані сестер. Самі як перст. Мусимо міцно триматися одне за одного, щоб хтось із нас випадково не заблукав.

А я й не проти був. Мені страшенно подобалось обіймати тендітну талію Ві та пригортати її до себе в ліжку, відчуваючи, як сіднички дівчини торкаються мого паху, як пасують до нього, наче фрагменти пазла, як наші ноги ідеально лягають вигин у вигин, як її голова зручнесенько вмощується під моїм підборіддям.

Іноді мені здається, що я кохав Ві найбільше саме тоді, коли вона спала. Коли я відчував, як її тіло важчає в моїх обіймах, а дихання дівчини вповільнюється та глибшає. Я тоді відкривав рота, щоб моя нижня щелепа торкалася її маківки, — так я міг відчути всі заглибинки й горбики черепа. Мені в такі миті здавалося, що геть не важко проникнути крізь кістки, пірнути у м'яку плоть, що захищає сіру речовину звивин мозку. Відчути електричні імпульси, завдяки яким Ві живе й реагує на те, що відбувається довкола. Часто я навіть відчував щось на кшталт ревнощів до цих імпульсів та інформації, яка в них містилася. Мені кортіло закоротити їх на себе, щоб лишень я їй снився, щоб я наповнював її так само, як вона — мене.

Цікаво, чи Ві довелося сваритися з мамою щодо того, чи запрошувати мене, а чи Сьюз вирішила, що мені буде по заслузі бачити, як її щаслива донька виходить заміж за іншого? Можливо, під час церемонії вона збиралася з посмішкою спостерігати за мною.

Але, озираючись назад, можу підсумувати, що Сьюз завжди була дурноверхою, завше вдавала, що їй кортить стати інакшою, хоча насправді вона прагнула залишатися точ-

нісінько такою, як усі люди довкола неї. Власне, мені слід було усвідомити це раніше, щойно я почув її ім'я.

— Я Сьюзен, — сказала вона під час нашої першої зустрічі. — Але можеш називати мене Сьюз.

Власне, не так уже й погано — мені так здавалося, аж допоки я не збагнув, що це саме «Сьюз», а не «Сьюзі». «Сьюзі» — то надто затишно, надто нормально... надто близько до того, яка вона насправді. Ніколи не треба довіряти людям, які хочуть бути іншими, ніж вони є.

* * *

Знайти роботу в Сіті після повернення до Лондона мені вдалося завиграшки. У мене були чудові рекомендації з американського банку, а те, як заповзято я працював, свідчило саме за себе. Моя нова платня була великою, а преміальні пообіцяли ще більші. Я не проти був щодня ходити до офісу — мені навіть подобалася висока блискуча будівля, в якій я працював, там, ген високо у хмарах. Я проводив дні, вигукуючи цифри і спостерігаючи за тим, як вони стрибають на екранах над моїм робочим столом. То було настільки легко, що я не міг збагнути, чому геть усі не почнуть це робити.

Ві завжди казала, що ми мусимо прагнути вийти на пенсію у сорок п'ять, і ця мета здавалася мені цілком досяжною. Я вирішив, що Ві не могла докорінно змінити своє життя за той час, що минув із лютого, а отже, й досі працює в «Центрі Колторп», сидить у стерильному підземеллі й порається над комп'ютерними програмами — вона запевняла, що таки настане день, коли вони зроблять людство непотрібним. Ві стверджувала, що й сама не знає, навіщо цим займається, нащо так уперто намагається зробити машини розумнішими за нас, але, як на мене, їй просто до шмиги була ідея створити щось штучне, котре перевершувало б реальне. Мені здається, Ві хотіла дізнатися, чи зможе вона взяти гору над людськими емоціями.

Зараз я розумію, що, якби Ві не отримала роботу, ми мали б шанс податися до Америки удвох. Ба навіть могли б лишатися там і досі. Але мені не подобається про це розмірковувати: такі думки спроможні завести на вельми небезпечні манівці, до світу зваби й можливостей, яким не судилося стати твоїми. А я й так занадто потурав цим фантазіям, коли ще був дитиною: от, наприклад, уявляв, що он та жіночка в парку, котра цьомкає свого малого, могла б бути моєю матір'ю, ключ у моїй руці міг би відімкнути двері будинку ген далі по вулиці, з трояндами біля дверей, а пахощі смаженої цибулі означають, що хтось готує для мене вечерю.

Та й хай там як, сталося те, що сталось. Я отримав роботу в Америці, а Ві — у Лондоні. Ми обоє вхопили фортуну за кучму — мені запропонували таку височезну зарплату, що в мене навіть не виходило сприймати цю суму всерйоз, а Ві стала наймолодшим за всю історію «Центру Колторп» керівником — адже закінчила університет лишень шість років тому.

— З їхнього боку було достобіса розумно дати своєму закладові таку безневинну назву — наче в якоїсь медичної фундації або чогось на кшталт цього, — зауважила вона після того, як їй зателефонували.

Я обійняв її і пошепки привітав.

— Але ж мені доведеться поїхати до Нью-Йорка вже за три місяці! — нагадав я.

Вона відступила на крок, її обличчя посуворішало.

— Я не можу відмовитися від такої пропозиції, Майкі, — мовила.

Якась хвиля здійнялася у мене всередині, на мить мені здалося, що земля пливе з-під ніг.

— То я не поїду. Зможу підшукати якусь іншу роботу тут.

— Ні. Ти маєш їхати. Це для тебе просто чудова можливість. Ти можеш пропрацювати там лишень пару років і заробити купу грошви. А коли повернешся, почнемо жити як годиться.

— Якось це аж надто просто звучить у твоєму виконанні...

— Це тому, що все й *насправді* просто. Спілкуватимемося щодня. Крім того, це не так уже й далеко. Можна літати одне до одного на вихідних. Буде навіть романтично... — вона розсміялася. — Станеш ще дужче схожим на мого орла, коли мчатимеш над Атлантикою у сріблястому літаку.

Але така думка змусила мене здригнутись. Я потягнувся до неї і схопив її за плечі.

— Маєш пообіцяти, що ніколи не гратимеш без мене у Жадання, Ві.

Вона струсила зі себе мої долоні й помасувала плечі, які щойно стискали мої пальці.

— Не верзи дурниць.

Її тон завдав мені болю, і я відвернувся, намагаючись приховати образу. Але вона рушила за мною і пригорнулася, наче оповиваючи мене власним тілом.

— Майку, я б ніколи такого не зробила, тобі варто це знати.

Вона звелася навшпиньки, і губи її опинилися біля мого вуха.

— Мені подобається бачити, як вони тебе бояться, — прошепотіла вона.

Я все одно лишався незрушним, аж потім вона сказала:

— А давай-но пограємо в Жадання.

Напевне, ми обоє відчували, що це буде востаннє. Ми вирушили до бару неподалік від Лейстерської площі[1]. Нам уже траплялося бувати тут раніше, але востаннє ми навідувалися до цього закладу з півроку тому. Тут завжди юрмились іноземні студенти й туристи, а також тусили якісь мугирі щойно з провінції. Час од часу також траплялися повії чи дівчата з ескорт-послуг. Судячи з виразу облич, жодному

[1] Лейстерська площа — площа в Лондоні, що з XVIII сторіччя слугувала для проведення розважальних заходів. На початку XIX століття на ній були зведені готелі, театри і вар'єте. Сьогодні Лейстерська площа приваблює туристів пабами і багатьма кінотеатрами, серед яких найвідомішим є «Одеон», де часто демонструють світові прем'єри.

з відвідувачів перебування тут було не до смаку, ще й музика звучала відповідна: жорстке ритмічне бахкання, що резонувало в усьому тілі, наче тобі робили дефибріляцію. У залі були увімкнені стробоскопи — через це шкіра в усіх набувала якогось хворобливого відтінку, геть чисто наче в інопланетян. Якась флуоресцентна суміш клубочилася в повітрі — від неї білки очей у всіх мерехтіли, а на одязі були помітні й найдрібніші порошинки.

Ві була вбрана у сіру шовкову сукню, яка оголювала молочну білизну її плечей, довгу тендітну шию і ямку біля основи черепа. Темне волосся вона зібрала у високу зачіску, але кілька локонів вибилися з неї і тепер лоскотали її шию — наче провісники того, що можуть утнути чужі губи. Чорна підводка видовжувала її очі. Час од часу вона облизувала пухляві вуста, яким узагалі не була потрібна жодна помада. На вилицях у неї був рум'янець — але я не знаю, природний, а чи завдяки косметиці. Вона всміхнулася, коли бармен простягнув їй високий келих із брунатним коктейлем — і я помітив, що на нігтиках у неї чорний лак.

Мій власний напій здався мені занадто солодким — від нього горло наче вкрилося якоюсь плівкою й почало скімліти й свербіти. Думка про той час, який нам доведеться провести далеко одне від одного, не полишала мене, і через це у скронях запульсував біль. Якийсь підпиткуватий хлоп врізався у мене, його подружка хихотіла, чіпляючись за лікоть партнера. Ми стояли біля шинквасу, тому геть не складно було б обіруч схопити телепня за довбешку й вгатити нею по твердій деревині. Негайно рине кров, а макітра в нього буде понівечена й розбита, перш ніж бодай хтось устигне завадити мені.

Я озирнувся на Ві; вона й досі залишалася сама. Стояла, спираючись на шинквас, разураз відсьорбуючи коктейль. Можливо, справа була в тому, що дівчина виглядала аж надто ідеальною для цього місця. Мені майнуло, що слід, напевне, сказати їй: варто звідси забратися. Це ж приблизно

те саме, що екзотичного метелика загнати до кімнати, де повно мушви, яка дзижчить навколо власного посліду. Я почав пробиватися до неї крізь натовп, але, щойно зрушив з місця, до Ві підійшов чоловік. Він був не набагато вищий за неї; кремезний, накачані м'язи перли з-під сніжно-білої футболки, наче в Моряка Папая[1]. А ще — смаглявий, і навіть на відстані я помітив, що обличчя в нього геть упріле. Важкий срібний ланцюг із якоюсь круглою монетою висів на шиї, чорне волосся було зализане. Аж таким потворним він не був, але в ньому проглядалося щось гротескне — усі риси здавалися наче завеликими для його обличчя.

Я примусив себе зупинитися, прикипівши до них очима. Як завжди в такі миті, уявляв, як воно: опинитися так близенько від Ві, відчувати жар, яким пашить її тіло, уявляти, як обіймаєш дівчину; дивитися на її губи, коли вона говорить, помічати, як, коли вона сміється, між них час од часу миготить язичок, і міркувати над тим, що ще можуть виробляти ці вуста. Хлопака подався до неї й заговорив, схилившись мало не до самісінького її вуха, його рука завмерла у повітрі буквально за міліметр від руки дівчини — наче він набирався відваги, аби доторкнутися до неї. Ві розсміялася. Він опустив руку на її стегно — нарешті торкнувшись до її тіла крізь шовк. Вона все ще спиралася на шинквас, але зараз легенько подалася стегнами вперед, аби він міг провести долонею в неї по спині, аж до сідниць. Він підступив іще ближче, майже впритул, притискаючись власними причандалами до її сідничок, — поза всякими сумнівами, задля того, аби продемонструвати, що саме він ладен їй запропонувати. Я прикипів очима до рук Ві, але вона й досі тримала келих, а підвіска-орел і далі незрушно висіла собі на шиї. Мій подих поглибшав, я раптом відчув себе слабким та без-

[1] Моряк Папай — вигаданий герой коміксів і мультфільмів. Зовні це моряк середнього віку з непропорційно розвиненими передпліччями, на яких витатуювані якорі, з незмінною люлькою в роті.

порадним. У повітрі висіла габа марева, і мені стало лячно: а що, як незабаром я взагалі нічого не бачитиму? Я просто проґавлю ту мить, коли Ві нарешті подасть сигнал, — і тоді її ковтне ніч, поглине цей хлоп. Роззираючись, я побачив над дверима неонову вивіску «Вихід». Я уявив, як іду туди, виходжу з бару, повертаюся сам-один додому, лягаю в ліжко, чекаю на її повернення додому. Я уявив, як забиваю на все, уявив, що мені байдуже — і ця ідея наче прохромила мені мозок незліченними крихітними голками. Я знову озирнувся і навіть попри те, що мармиза того хлопаки майже затуляла від мене шию Ві, помітив, що вона торкається птаха.

Жінка, яка стояла попереду мене, скрикнула, коли я відштовхнув її геть із дороги.

— Обережніше! — гукнула мені в спину — але намарно. Я дістався до них за мить, але все одно встиг помітити, що вираз обличчя Ві змінився. Вона вже не сміялася — натомість легенько відштовхувала того перця, впираючись у його груди, а він усе тягнувся й тягнувся до неї. Я схопив його за плече й щосили смикнув — і його коктейль вихлюпнувся йому на футболку.

— Якої нетечі тобі треба від моєї дівчини?! — гримнув я, краєм свідомості помітивши, як натовп навколо нас наче розчиняється.

— Якого біса? — вигукнув він, виструнчуючись. Із хвилину ми витріщались один на одного, але я був вищий і м'язистіший за нього, і до того ж він уже мав нагоду відчути, який я дужий, коли відштовхнув його від неї.

Нарешті чоловік підняв руки в повітря.

— Нівроку в тебе дівчина... — мовив до мене. Потім глянув на Ві. — Динамщиця, — буркнув і відвернувся.

Я відчув, як рука Ві, що лежала на моїй правиці, напружилася, й подався за ним, аби відрихтувати його тупу бугайську пику. Натомість Ві шарпнула мене до себе, змусивши розвернутись. Я подався до неї й заходився цілувати, торкаючись неї там, де щойно торкався він, наново стверджуючи

своє право власності. Її язичок був стрімким та метким, і я так її жадав, що на мить мені здалося, ніби я от просто зараз скину всі ці напої з шинквасу та взую її на тому ж таки місці, серед розлитого лікеру. Але вона потягнула мене геть, повз круглі столики та стільці, повз тіла, що звивалися на танцполі, повз гучні колонки, повз зайняті любощами парочки — до якогось темного кута. Прихилившись спиною до стіни, смикнула мене до себе. Розстібнула блискавку на моїх джинсах. Витягла мій член, обхопила мене ногами. Шовк її сукні ковзнув угору. Трусиків на ній не було, тож за мить я вже опинився в ній, а вона кусала мене за шию й стогнала. Здавалося, ніби всі люди довкола зникли і ми були тут єдині, єдині, хто мав бодай якесь значення.

Опісля, у нічній прохолоді, коли підпиткуваті людці навколо квапилися своїми сумними, жалюгідними шляхами назустріч власній убогій долі, Ві зауважила:

— На якусь мить мені здалося, ніби ти мене покинув...

Я взяв її за руку.

— Як ти можеш таке казати?

— Я торкнулася орла, а ти прийшов не відразу.

Я усвідомив, що, напевне, витріщався на ту табличку «Вихід» довше, ніж годилося.

— Я ніколи не покину тебе, — сказав я.

— Обіцяєш? — спитала вона. Глянувши на неї, я помітив, що вона вже не хихоче. Ві здавалась якоюсь тендітнішою, підводка навколо очей розмазалась. Я зупинився, хай навіть навколо було стільки люду, що в нас одразу ж почали врізатись якісь перехожі. Відтак торкнувся вишуканої срібної пташки, що висіла на ланцюжку в неї на шиї, і Ві підступила ще ближче.

— Я твій орел, — мовив до неї. — Ти ж це знаєш!

Цю прикрасу Ві подарував не я. Відверто кажучи, вона розповіла мені, що придбала її сама, коли їй було шістнадцять, — тоді підробляла офіціанткою і саме отримала першу

платню. Ві зізналася, що проходила повз крамнички, прикраса сяяла у вітрині — й відтак у неї виникло непереборне бажання стати власницею підвіски. Я завжди вважав, що це якась ніжна пташка, може, смеречник, чи навіть ота банальна папужка-нерозлучник, тож вельми здивувався, почувши од Ві, що насправді це орел. Але потім, придивившись, я помітив довжину крил і гачкуватий дзьоб.

— Орли неймовірні, — зауважила тоді Ві. — Це єдині птахи, яких так захоплює негода, що вони летять просто у неї, аби спостерігати за буревієм ізсередини. А крім того, — додала вона, накриваючи мої долоні власними, — вони дуже вірні. Вони обирають для себе одного партнера на все життя.

Я нахилився до неї і поцілував у губи.

— Я твій орел, — сказав я.

* * *

Я вирішив, що потоваришувати з кимось на моїй новій роботі у Сіті матиме сенс, хай навіть у Нью-Йорку цей план спрацював не вельми добре. Мене б цілком влаштовувало, якби в усьому світі залишилися тільки ми з Ві, але я збагнув, що люди вважають тебе диваком, якщо тобі досить компанії лишень твоєї дівчини. Отже я розкумекав, як у них велося. Я розумію тепер, що люди іноді кажуть геть не те, що насправді мають на увазі. Що вони й справді здатні залюбки теревенити ні про що, годинами сидячи в залюдненому барі, — попри те, що в них нема жодної поважної причини там залишатися, бо вони не грають у Жадання. Що люди заохотки дарують власне тіло іншим, а потім поводяться так, наче одне одного й знати не знають. Якщо хтось каже щось на зразок «я б його просто вбив», чи «я почуваюся страшенно нещасним», чи «я вже просто на ногах не тримаюся» — насправді вони геть нічого такого на увазі не мають. Ба навіть близько! Коли жінка торкається твоєї ноги, вона

не сподівається, що ти зробиш те саме. Якщо чоловік називає тебе «друзяко», це зовсім не означає, що ти йому і справді до вподоби. Коли хтось каже «нам треба невдовзі зустрітися», не годиться питати, коли саме відбудеться та зустріч або вже наступного дня надсилати повідомлення.

Коли я ще навчався у початковій школі, то якось штовхнув свого однокласника, Біллі Шеффілда, так, що той упав і роз'юшив коліно. Мій учитель, чийого імені я вже не пам'ятаю, заявив тоді, що я мушу перепросити Біллі, сказати, що мені дуже шкода про скоєне. Але я відмовився, бо мені шкода не було. Той хлопчисько мене якось дражнив, теж не пам'ятаю вже до пуття, як саме, — але, здається, щось на кшталт «голодранець» чи «блохливець», маючи на увазі мої придбані на ринку кросівки і давно не праний одяг. Хай там як, шкода мені не було. Тому мене привели до маленького кабінету, куди, як подейкували, доправляли схиблених дітлахів. Рум'яна жіночка посміхнулася мені й наказала сісти на зручний стілець, ще й запропонувала цукерки. Пам'ятаю, я тоді замислився над тим, а чи й справді так погано бути схибленим.

— Чому тобі не шкода? — спитала вона мене нарешті, після того, як я набив собі рота шоколадним драже у глазурі.

— Бо справді не шкода, — відповів я.

— Але ж, коли ти побачив кров у Біллі на коліні, хіба тобі не стало соромно за те, що ти накоїв? — спитала вона.

Я пригадав ту мить, пригадав, як стояв над Біллі й дивився на його розбите коліно, здерту шкіру й на кров, що цібеніла з подряпин. Я знав, що йому мусило страшенно пекти й боліти, і що до рани достеменно потрапили дрібні камінчики, і медсестрі, напевне, просто зараз доведеться мазати рану смердючим йодом, а потім накладати пов'язку, і він носитиме потім цей білий бинт, наче медаль за відвагу.

— Я подумав, що він на таке заслуговує, — сказав я.

— Ніхто не заслуговує на те, щоб йому завдавали болю, — мовила вона, й досі посміхаючись.

— Він мене обізвав.

— Так, і це дуже погано з його боку. Він буде покараний за це. Але тобі все одно доведеться попросити вибачення за те, що ти його скривдив.

Напевне, обличчя в мене залишилося непроникним, бо вона вела далі:

— Іноді, Майкле, варто вибачитися, навіть якщо й не зовсім щиро. Просто для того, аби помиритися і щоб інша людина почувалася краще.

Я й досі іноді шкодую, що не запитав її, чи стосується це й інших емоцій, чи лишень каяття.

Утім, протягом цих років я багато чого засвоїв, а відтак навчився розуміти, чого від мене сподіваються, а чого ні. Я збагнув, наприклад, що, коли Джордж із сусіднього кабінету спитав незабаром після того, як я почав працювати в Сіті, чи не хотів я, був, сходити перехилити чарку, мені належало видушити зі себе посмішку й сказати «так».

До того часу я розробив собі більш-менш успішний розклад і тому почувався впевненим, що зможу призвичаїтися до будь-якої соціальної ситуації. Я прокидався щоранку о п'ятій, потім вирушав на пробіжку — вона тривала сорок хвилин, і маршрут завжди був той самий, приблизно дев'ять кілометрів, — відтак повертався додому, приймав душ, одягався і виходив з будинку о 6:10, щоб о 6:45 уже опинитися на робочому місці.

В офісі була тренажерка, так само, як у всіх сучасних офісах, тому я качався також під час обідньої перерви по всіх понеділках, середах і п'ятницях. Я б це залюбки робив би це щодня, але знав, що незабаром доведеться проводити зустрічі з клієнтами й траплятимуться інші ситуації, коли необхідно, аби здавалося, ніби ти так завантажений, що працював навіть під час обіду. Ця моя система означала, що в мене були певний простір для маневру і змога тасувати дні, якщо виникне така потреба. На додачу купив лавку для жи-

му лежачи і гирі, які привіз додому. Тепер вони стояли в порожній бібліотеці, але я розумів: Ві на таке ніколи не зголоситься, тому доведеться незабаром порахувати витрати й прикинути технічні можливості, щобоблаштувати підвал, а в підвалі — спортивний зал. Ві завжди полюбляла спеку, тому я зважив, що там можна буде розмістити й сауну.

Того вечора нас було одинадцятеро, хоч на увагу заслуговували хіба що двоє: Джордж і Кейтлін. Джордж був голосним та зовні ніврокуу, але забагато пив і базікав не вельми тямущо. Його хрещений батько керував якоюсь фірмою чи щось на кшталт того, а татусь був лордом, тому щодо робочих досягнень йому можна було не перейматися. Ви б здивувалися, дізнавшись, скільки їх, таких, у Сіті! І як тяжко нам, усім іншим, доводиться гарувати, щоб тягти їх на власному карку! Авжеж, їх можна було б зненавидіти, але який у тому сенс? Світ, як я дізнався ще з дитинства, несправедливий, і ніхто нічого з цього приводу не годен удіяти.

Кейтлін працювала в іншому офісі далі по коридору, тому раніше ми з нею хіба що побіжно віталися. Вона була худа й висока, завжди вбрана у темний костюм і черевички на запаморочливо високих підборах. Я іноді спостерігав, як Кейтлін чимчикує повз мої вікна, і сушив собі мізки над тим, як, дякувати богу, їй вдається не падати й не ламати собі кісточки. Втім, вона рухалася на цих обцасах так легко й невимушено, що я врешті вирішив: Кейтлін носить їх стільки часу, що вони перетворилися на якесь продовження її ноги. Була дуже бліда, з найтоншим і найсвітлішим волоссям, яке мені траплялося бачити у житті. Вона була такою мірою білява, що білистими були навіть вії та брови, і через це вигляд мала дещо потойбічний. А очі в неї були яскраво блакитні, наче крига. Я вважав, що вона виявиться непривітною й суворою, але насправді все відбулося з точністю до навпаки.

— То як ми вам? — спитала вона, коли ми опинилися разом у барі. В неї був приємний м'який ірландський акцент.

— Та поки що наче ніврокуу.

— Я чула, що ви нічогенько заробляли у «Шварці». Мені б хотілося колись там працювати. Мрію жити у квартирі, вікна якої виходять на Центральний парк[1].

— У моєї квартири вікна виходили на Центральний парк, — розмовляючи з нею, я водночас роздивлявся інших колег, які сиділи за нашим столом, прикидаючи, коли нарешті випаде нагода вшитися. Ми провели тут уже дві години, усі присутні встигли добряче упріти, обличчя побуряковіли, дехто вчащав до туалетів.

— Овва! — вигукнула вона. — То чого ж тоді ви повернулися?

— Я відпрацював там два роки. Лондон — моє рідне місто. Я й не планував їхати звідси довше ніж на два роки.

— Так, але ж це *Нью-Йорк*! І «Шварц»!

Ані в мене, ні в неї, здається, не було великого бажання повертатися до нашого столу, тому я лишився цмулити напій біля шинквасу.

— Моя дівчина тут працює, тому вона не змогла поїхати.

— Еге ж. Напевне, робота в неї нівроку, якщо вона взяла гору над «Шварцем».

— Моя кохана не банкір. Працює в галузі штучного інтелекту.

Кейтлін присвиснула крізь зуби — дивний звук, схожий на ті, якими зазвичай підкликають собаку.

— Оце так суперголуб'ята!

— Та ні, насправді, — я помітив, що Кейтлін не п'є, і її келих із вином небезпечно погойдувався на краєчкові шинквасу. — Обережно, можете розлити.

Вона опустила очі, розсміялась і раз ковтнула.

— Де ви живете зараз?

— У Клепгемі.

---

[1] Центральний парк — парк, розташований у самому серці Мангеттена. Займає 843 акри (341 га). Тут є стежки для прогулянок, штучні озера і ставки, спортивні майданчики та поля. Парк також має пташиний заповідник.

— А, то ми з вами сусіди. Поруч із парком?

Я кивнув.

— Так. Веріті наполягала на тому, що мусимо оселитися неподалік від парку. Вона полюбляє бігати.

— А я полюбляю гуляти, — мовила Кейтлін. — У мене є маленький собака, і ми з ним там у вихідні гуляємо. В цьому місці я почуваюся трішечки ближче до дому.

— До дому — це де?

— Маленьке селище на півдні Ірландії. Ви про нього, мабуть, і не чули...

— То ваша родина й досі там?

Кейтлін кивнула, і мене раптом вразила думка про те, що вона, перелетівши море, опинилась у цьому безжальному Лондоні, так далеко від узбережжя й пагорбів.

— І що вас сюди привело?

Вона знизала плечима.

— Та знаєте, життя. Ірландія чудова, але жити там не так уже й легко.

На якусь жахливу мить мені здалося, що вона збирається розплакатись, але натомість Кейтлін розсміялася.

— Закладаюся, що у вас один із тих величних маєтків з дверима посеред фасаду в кварталі Віндзор Террас.

— На бога, звідки ви це знаєте? — спитав я аж надто квапливо. На мить у мене виникла підозра, що вона зазирнула до моєї особової справи чи утнула щось подібне.

Але Кейтлін знову розсміялася.

— Бо на тій вулиці живуть лишень банкіри, от чому!

Я спробував уявити когось із сусідів, але збагнув, що не можу. Я сподівався, що вона перебільшує. Бо, якщо є щось таке, що Ві ненавидить, то це банальність. А що може бути банальнішим, аніж працювати в Сіті, оселившись на вулиці, де мешкають тільки банкіри? Я відчував, що Кейтлін дивиться на мене, але мені не хотілося зводити на неї очі. Я відчував, як під її пильним поглядом у мене пашіли щоки. Тієї миті ненавидів її — глибоко, пристрасно й щиро. Як лишень

вона насмілилася з'явитися й усе мені зіпсувати? Зруйнувати мій чудовий, розкішний, плеканий замок із піску?

Минув цілий вечір, аж допоки, вже крокуючи додому від станції метро, я нарешті збагнув: те, що сказала Кейтлін, не мало жодного значення. Ві не була банкіром, тому вона ніколи не дізнається, що всі її сусіди працюють саме у цій царині. Я видихнув із полегшенням, але все одно, простуючи повз сусідські будинки, крадькома поглядав у всі вікна, не запнуті фіранками. І не сказати, що мені від того стало ліпше на душі, адже я побачив незліченну кількість дуже схожих кімнат — причому схожі вони були не лишень одна на одну, а й на мої власні. Суцільні темні стіни, освітлення «а ля індастріал», дорогезні сучасні картини, плекані м'які куточки, мультимедійні системи, справдешній витвір мистецтва — паркет... Також мені впали в око достолиха огрядних чоловіків середнього віку в розстібнутих ділових костюмах і тендітних білявих жінок у кашемірі пастельних кольорів, з повними келихами в руках — а у келихах тих, поза всякими сумнівами, було найкраще червоне вино.

Щойно повернувшись додому, я й собі налив келих мого чудового червоного вина, розтягнув вузол краватки, пожбурив піджак на стілець, а черевики копнув у куток. Я знав, що Ві це не сподобалося б, але її тут зараз не було, й бачити мене вона не могла. Також знав я й те, що відтоді, як вона сюди переїде, я ніколи не поводитимуся подібним чином. Я пішов до вітальні і ввімкнув на акустичній системі «Оазу»[1]. «Оаза» — улюблена група Ві, й моя також. До нашого зна-

[1] «Оаза» (Oasis) — англійський рок-гурт, один із провідних представників напрямку брит-поп і найбільш авторитетних та комерційно успішних гуртів 1990-х. Лідери гурту — брати Галахери. Ноель — гітарист і автор більшості пісень, а також основний вокаліст у кількох піснях. Його молодший брат — Ліам — був основним вокалістом і автором кількох пісень.

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

Купуйте книжки за цінами видавництва

Адреси книжкових магазинів

• за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
• на сайті Клубу: **www.bookclub.ua**
• у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці художників, перекладачів, редакторів
e-mail: editor@ksd.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Голл А.

Г60 Особлива форма жорстокості : роман / Арамінта Голл ; пер. з англ. Д. Березіної. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 336 с.

ISBN 978-617-12-6832-6
ISBN 978-1-780-89824-7 (англ.)

У дорослих — дорослі ігри. У такі полюбляли гратися Майк та Ві. Це була їхня найулюбленіша забавка. Ві вдавала, що фліртує з іншим. А Майк прикидався ревнивцем. Це було божевілля. Але їм це подобалося. А потім Ві сказала, що покохала іншого, і надіслала запрошення на весілля. Та для Майка це був тільки початок. Початок нової гри. Ві не може кохати іншого. Ві не буде кохати іншого. Бо вона належить йому. Вона — його іграшка, з якою він бавитиметься до останнього подиху. Або її, або свого.

УДК 821.111